

conèxio



VISITA DE MANOLO GARCIA A ASPACE

ENTREVISTA A MARC BUIXADERAS

PLA ESTRATÈGIC ASPACE 2019-21

20è ANIVERSARI DE POBLENOU

ANY 2019 / NÚM. 34

LA TECNOLOGIA AL NOSTRE SERVEI



3
LA TECNOLOGIA AL NOSTRE SERVEI
EDITORIAL

4
JORNADA SOBRE TECNOLOGIA I DISCAPACITAT
NOVETATS

5
EYE HARP
NOVETATS

6
VAMOS AL MWC A PRESENTAR LOS EASEAPPS
ASPACE

7
PLA ESTRATÈGIC 2019-21
ASPACE

8
20è ANIVERSARI CTO POBLENOU
ASPACE

9
ACTE 20è ANIVERSARI GALA ARTS ESCÈNIQUES
ASPACE

10
VISITA DE MANOLO GARCIA A ASPACE
ASPACE

11
RAQUEL SOTO Y EL CENTRO PILOTO. 1970
CUÉNTAME

12
ENTREVISTA A MARC BUIXADERAS
ENTREVISTA

14
VIURE ALS MARGES
COACH_NEXIÓ

16
DE TOCAR EL PIANO A LA PLASTICIDAD CEREBRAL 2
PERSONALMENTE

17
EL CUADRO MISTERIOSO
PERSONALMENTE

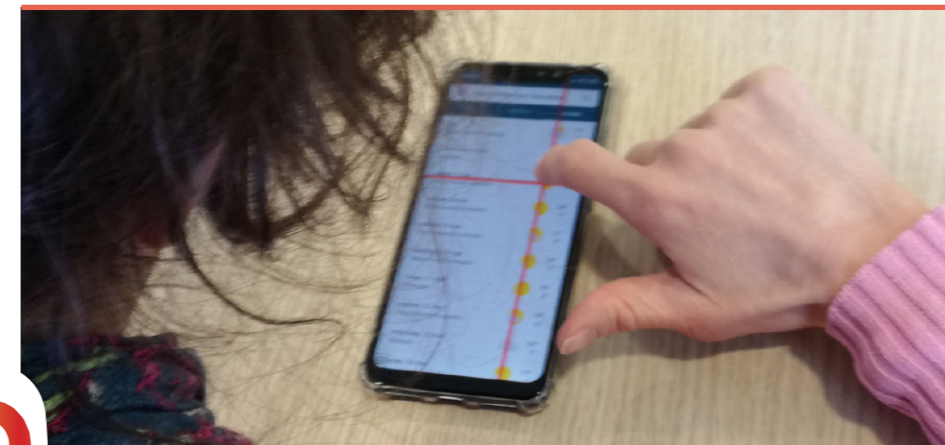
18
EL DOL DEL DOL VIAJE A LO VIVIDO
PERSONALMENTE

20
EL BOLERO HA MUERTO UN POCO
MORIR TOTS A LA VEGADA
PERSONALMENTE

21
MICHAEL SONRÍE
OBRINT CAMINS

22
ENJOY

La contra
Dra. Anna Fornós



A TECNOLOGIA AL NOSTRE SERVEI. TRANSFORMACIÓ DIGITAL = AUTONOMIA = +PARTICIPACIÓ = BENESTAR

En els últims anys el fenomen de la transformació digital ha impactat molt positivament en les persones amb diversitat funcional. Amb les noves tecnologies podem relacionar-nos de manera diferent amb l'entorn, i s'ha millorat a nivell de comunicació. Comencem a guanyar la "lluita" per l'autonomia gràcies a la tecnologia, i això ens permet tenir més presència i participació social, això és molt important per a nosaltres.

La velocitat amb la que les noves tecnologies s'han fet quotidianes, ens fa estar alerta perquè a nivell tècnic no deixem escapar cap oportunitat de desenvolupar la nostra autonomia. Avui, ho tenim tot a l'abast del nostre mòbil o tableta. El potencial de les aplicacions mòbils és infinit i la facilitat amb la que eliminen barreres a través d'aquestes aplicacions no deixa d'enlluernar-nos.

Gràcies a la nova cultura d'obertura, de compartir coneixement, de col·laboració, que es tradueix en un apropament dels potencials desenvolupadors de tecnologia (tecnòlegs, enginyers, informàtics...) als propis receptors futurs d'aquesta tecnologia, i a les entitats que hi treballen, s'estan aconseguint grans resultats, que com hem comentat impacten en una MAJOR AUTONOMIA I PARTICIPACIÓ de les persones amb paràlisi cerebral, a un cost més assequible.

Actualment amb el mòbil podem accedir a aplicacions de comunicació, fer coses com obrir o tancar els llums o la televisió, pujar persianes, engegar el ventilador..., també tenim aplicacions com la del temps, o del transport públic, gps, localitzadors... això ens dóna molta autonomia i també seguretat a nosaltres i a les nostres famílies.

Comentar també que un efecte colateral, en relació a aquesta transformació tecnològica, és que ens ha millorat la vida, és el benestar no només a nivell físic sinó sobretot a nivell emocional, perquè el fet de poder fer les coses per a nosaltres mateixos i guanyar la "lluita" de l'autonomia ens fa sentir bé.

A la Fundació ASpace Catalunya tenim la sort d'estar a la última en les tendències tecnològiques, de fet fa poc vàrem participar del Word Mobil Congress, i comptem amb el servei de recursos i tecnologia de suport, i amb un gran professional com és l'Àngel Aguilar que permeten a tots els usuaris d'Aspace tenir la millor atenció en aquest tema.

Escrit per **La Redacció**

ÚLTIMA HORA

TRAILWALKER 2019

¿Quién no ha utilizado o escuchado la frase "la verdad os hará libres"? Hace poco, y desde la emoción más profunda, me tomé la licencia de modificarla para concluir que "el esfuerzo os hará libres". Sucedió en el transcurso de la experiencia que me brindó la participación de ASpace en el Trailwalker solidario organizado por OXFAM los pasados 6 y 7 de abril.

Mis 33 años de profesión están repletos de momentos vibrantes, inolvidables. Con todo, admito que aquel fin de semana fue especial. Formando parte del autodenominado grupo de las magdalenas, me resultó sobrecogedor distinguir sonrisas, nerviosismos, secuelas físicas, confianzas y agradecimientos en distintos puntos de encuentro. MI GENTE -sí, con mayúsculas- afrontaba 24 horas de esfuerzo, de valentía, de compromiso. De libertad.

Las lágrimas al cruzar la meta fueron elocuentes. Mis héroes lo consiguieron.

Hace años que ASpace cree en el deporte como medio de rehabilitación e integración. Siempre me he sentido enormemente orgullosa de la constante lucha de superación de las alumnas y de los alumnos de la escuela. Hoy proclamo mi reconocimiento para cada una de las personas que contribuyeron a que el deporte fuera una sección importante en ASpace. Su semilla ha hecho posible alcanzar objetivos tan nobles como el citado Trailwalker solidario.

En este instante me resulta imposible no recordar a Jordi Rietos. Seguro que estaría de acuerdo conmigo: "el esfuerzo os hará libres".

Escrit per **África Ortega**
Mestra de l'Escola d'Aspace

Revista subvencionada per:



STAFF

Redacció

Rosa Ortola, Xavi Soteras, Emilia Vicioso, Ramiro Herrador, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José Luis López, Verónica Pàmies, Manolo Martínez, Víctor Herrero, Yolanda Pons, Ismael García, Mabel Clavell.

Edició:

Yolanda Elipe

Impressió, maquetació i disseny

ASPACET / Pau Segarra

Coordinació tècnica

Chema Martín

Col·laboració

Marc Buixaderas, Grup de Treball COPC, Laura Recio, Raquel Soto, Equip directiu, Josep Mauri, Dani Royo, Dani Moreno, Sandra Marrugat, Jordi Viana, África Ortega, Jessica Bao i Anna Fornós.



JORNADA SOBRE TECNOLOGIA I DISCAPACITAT

El passat 16 de Novembre de 2018 va tenir lloc la I Jornada de Tecnologies de Suport i Discapacitat organitzada pel Grup de Treball de Psicologia i Discapacitat de la Secció de Psicologia de la Intervenció Social del COPC.

Es va escollir aquesta temàtica sent conscients que la innovació tecnològica destaca com una de les principals fonts de recursos per a l'apoderament, l'autonomia i la inclusió de les persones amb discapacitat.

Aquestes jornades, anaven adreçades tant a professionals, com a estudiants, amb discapacitat o sense, perquè tots formem una xarxa de suport i ajut mutu que permet la millora de la qualitat de vida. Raó també per la que es va oferir una perspectiva general de les tecnologies de suport existents aplicades al col·lectiu, exposades per experts del sector i pels propis usuaris. També es varen tenir en compte les diferents diversitats funcionals.

L'esdeveniment va constar de dues parts diferenciades: al matí, van tenir lloc tres taules rodones en les que diferents centres educatius, així com professionals i usuaris van explicar els recursos tecnològics que empren en el seu dia a dia, on les tecnologies de la informació i la comunicació (TICS) i les tecnologies de l'aprenentatge varen tenir el protagonisme. A la tarda hi va haver quatre tallers on es va poder conèixer de primera mà projectes actuals al voltant de la innovació i l'aplicació tecnològica així com el funcionament d'algunes aplicacions.

A partir del migdia es va obrir una exposició permanent, de lliure accés, en que centres de recursos i proveïdors exposaren recursos i materials.

Aquesta trobada va permetre compartir idees, avenços i també neguits, on podem dir que es va crear un ambient de compartir, una paraula que ha estat molt emprada, per això potser devaluada, però si reprenem el seu sentit, es respirava el comprovar que parlar sobre experiències i vivències facilita

obrir noves oportunitats, camins d'innovació i intercanviar el que a altres els fa servei.

I es que calen espais oberts per dialogar, per divulgar el que tenim i que de vegades desconeixem que són d'un valor incalculable, fet que, en aquesta jornada, van revitalitzar la creença que hi poden haver milers d'opcions, i que quan es rep un regal compartit com aquest, és tan poderós que cadascú ens convertim en creients i portadors d'aquest desig.

"...formem una xarxa de suport i ajut mutu que permet la millora de la qualitat de vida."

Aquest és el motiu que t'empenya a pensar que si trobem alguna cosa que ens ha servit, paga la pena compartir-la, creant una cadena a través de la qual motivar-se, i comprometre's, amb tu i amb els altres.

Tot plegat, és d'un valor que no es pot explicar. Aquests aires que es respiraven en la jornada, feien que qualsevol esforç valgués amb escriure i que es multipliquessin per tornar a impulsar una desitjada segona oportunitat.

Queremos agradecer a la colla de la revista el habernos permitido vivir esta experiencia tan inolvidable. Gracias!!

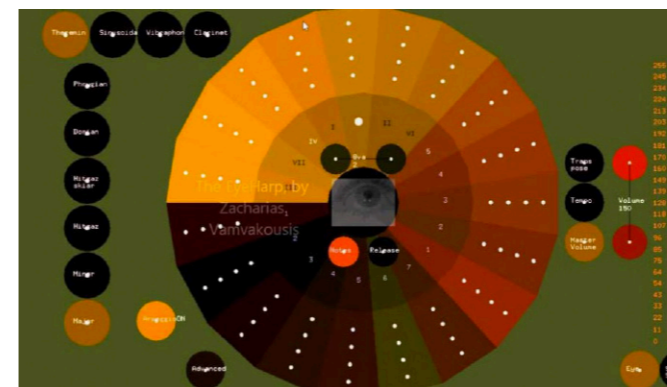
Escrit per

Grup de Treball de Psicologia i Discapacitat de la Secció de Psicologia de la Intervenció Social del COPC



Fa uns mesos vàrem tenir la oportunitat d'anar a un concert d'un grup de persones amb paràlisi cerebral, que a través d'una adaptació informàtica podien tocar música amb la mirada.

Va ser una passada veure com aquestes persones gaudien tocant música i interactuant amb altres músics professionals. Se'ls veia contents i motivats. En la seva expressió facial podies apreciar la satisfacció d'aconseguir una cosa tant senzilla per altres però fins fa poc impossible per a persones amb dificultats motrius. Gràcies al creador d'aquest software, un noi grec assentat a Barcelona, podien fer realitat aquest somni.



EYEHARP és el nom d'aquest software. És una aplicació amb la qual es pot tocar música amb la mirada, l'ha creat Zacharias Vamvakousis, un informàtic i músic molt conscienciat en fer accessible la música per a persones amb dificultats motrius que no poden tocar instruments musicals.

Només cal tenir l'habilitat de fixar la mirada en un punt per tocar música utilitzant aquest programa. És un software per a Windows (segurament també estarà disponible per a Apple), que permet a través d'una càmera que detecta la mirada tocar la música.

És una aplicació de codi obert i lliure que podeu descarregar des de la pàgina theeyeharp.org. També en aquesta pàgina, o clicant el següent link <https://www.youtube.com/watch?v=L7k6zkGKkVg> podreu veure un tastet del concert que vàren fer, i segur que podreu reconèixer a més d'un músic.

Volem felicitar al Zacharias per la seva implicació amb el nostre col·lectiu desenvolupant aquest software. Gràcies!!! Tant de bo hi haguessin més Zacharias per ajudar-nos a participar en diferents entorns socials.

"És un software per a Windows (segurament també estarà disponible per a Apple), que permet a través d'una càmera que detecta la mirada tocar la música."

Un dels músics, en Dani Moreno ens comenta que gràcies als programes que funcionen amb la mirada i encara que vagi una mica lent, pot utilitzar l'ordinador, parlar i explicar coses, enviar e-mails, tweets, escoltar música... i també tocar, tocar música a través d'aquest magnífic programa anomenat EyeHarp. Comenta que el EyeHarp és una bona tecnologia perquè permet fer música a persones que no podem tocar instruments, ens explica que el primer dia que ho va provar li va encantar, i que va ser molt emocionant poder participar d'un concert, també vol aprofitar per recomanar a totes les persones que li agrada la música a que provin aquest programa.

Escrit per

La redacció

the
eye  harp

VAMOS AL MWC A PRESENTAR LAS EASEAPPS

Podríamos empezar este artículo resaltando la importancia que tiene que Fundación Aspace Catalunya, como entidad, tenga presencia en el Mobile Word Congress.

Podríamos, y de hecho estamos muy contentos con la difusión y atención recibida, narrar nuestra experiencia con los diferentes medios de comunicación. Fue increíble, casi imponente -Y sino, preguntadle a David Utanda-.

Del mismo modo, estas palabras podrían ser una larga lista de agradecimientos. Easeapps es una marca que nace porque un grupo de colaboradores de diferentes áreas, vinculados al mundo de la discapacidad y el tercer sector, han creído concienzudamente en ella.

Sin embargo, lo que verdaderamente queremos destacar, es algo que trasciende a nuestra propia experiencia: **que una iniciativa de emprendimiento social como Easeapps, vinculada al tercer sector, tenga presencia en un Congreso de relevancia mundial.**

Ganar un espacio en el MWC, no solamente fortalece la convicción de seguir trabajando en el ámbito de las soluciones tecnológicas para dar respuesta a las necesidades específicas de nuestros usuarios -espacio en el que ya somos una entidad de referencia-, sino que abre las puertas a la validación y difusión de nuevos proyectos de innovación social. Ese es el gran logro.

Pero bueno, entremos en materia, ¿qué son las Easeapps?

Desarrolladas con la colaboración de Fundación Vodafone, las Easeapps son un conjunto de aplicaciones para Android, que se postulan como la alternativa de acceso a terminales móviles para todas aquellas personas con dificultades motrices -parálisis cerebral, ataxia, temblores esenciales, parkinson, y otras afecciones neurológicas-.

Estas tres aplicaciones, que responden a necesidades específicas de accesibilidad, las encontraréis en la Play Store de Google. Os explicamos resumidamente en qué consiste cada una:



• **Ease Touch:** permite que el usuario haga uso de su dispositivo móvil empleando únicamente un dedo. Con un sistema que capta todos los toques en la pantalla, y distingue entre aquellos que son voluntarios e involuntarios, se facilita el control del terminal.



• **Ease Mouse:** permite que el usuario haga uso de su dispositivo móvil empleando un mouse cualquiera, con un solo clic. Proporciona funciones avanzadas que permiten simplificar el uso del puntero, y garantiza la realización de la mayoría de acciones estándar -seleccionar, arrastrar, hacer zoom, etc-.



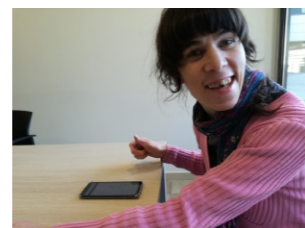
• **Ease Joypad:** permite que el usuario haga uso de su dispositivo móvil empleando un joystick o gamepad. Proporciona opciones avanzadas que permiten al joystick emular los gestos y acciones más comunes en los dispositivos móviles Android.

Las adaptaciones que proporciona Easeapps, a través de sus aplicaciones, suponen una gran aportación al campo de la innovación social. Así como un cambio sustancial en lo que respecta a la usabilidad de los dispositivos móviles para las personas con parálisis cerebral.

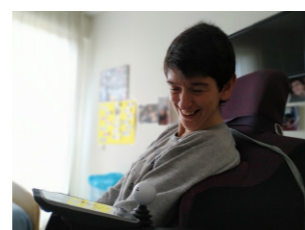
Esto se evidencia a través de la experiencia de algunos usuarios de la Residencia Aspace, como es el caso de Mariel, que no disponía de teléfono móvil antes de la creación de Ease Touch. También es el caso de Mabel que, en la actualidad y gracias a Ease Joypad, puede controlar su dispositivo móvil con dos conmutadores que acciona con sus rodillas.

¿Qué puedo esperar de ellas?

Esta iniciativa está motivada por los propios usuarios de Fundación Aspace Catalunya. Facilitar la usabilidad y accesibilidad a los terminales móviles, era una de las demandas más comunes entre las personas con parálisis cerebral y otras patologías neurológicas que se visitan en nuestros servicios. Easeapps, lo único que hace, es dar respuesta a esa demanda. Ahora bien, como no todo nos lo vamos a decir nosotros, aquí os dejamos algunos testimonios:



Mariel: Este programa me ayudó a tener mi primer móvil. Me facilita escribir y buscar cosas. Usaria de Ease Touch. Residencia Aspace.



Mabel: Es estupendo poder manejar el móvil. Al principio requiere un poco de esfuerzo pero con un poco de práctica va mucho más rápido. Usaria de Ease Joypad. Residencia Aspace.

Escrit per
Laura Recio
Col·laboradora del Servei de Recursos i Tecnologia de Suport

PLA ESTRATÈGIC ASPACE 2019-21

A finals de 2017 l'Associació de Paràlisi Cerebral es va transformar en Fundació Aspace Catalunya, i a l'inici de 2018 el nostre Patronat va detectar la necessitat de desenvolupar un Pla Estratègic, amb la finalitat de posicionar-se com a entitat referent en l'atenció de persones amb paràlisi cerebral i altres patologies del desenvolupament neurològic.

Al llarg de l'any 2018, Aspace ha impulsat el projecte de l'elaboració del pla estratègic i, ara, a l'abril del 2019, el posem en marxa. En el marc d'aquest Pla es defineixen les principals accions dels propers 3 anys que enfocaran el futur de la Fundació.

En aquest sentit, una planificació estratègica és un procés mitjançant el qual una organització revisa què és i què vol ser i defineix què fa davant el seu entorn, analitzant noves oportunitats i amenaces i també nous propòsits i objectius, fortaleces i debilitats internes. A partir de tot això prioritza i planteja les seves accions futures.

Aquest pla dona resposta al què farem aquests tres propers anys, amb quins recursos, amb quins equips de treball, i sobretot cap a on volem que es dirigeixi Aspace. Per dur-lo a terme no és necessari que siguem "genis", sinó que siguem constants en el nostre dia a dia i que treballem els projectes amb il·lusió.

Quines han estat les etapes i els resultats d'aquest Pla Estratègic 2019-2021?

- Exercici de **Visió:** Com ens imaginem Aspace en el futur? El resultat va ser:
 - "Volem que ASPACE sigui una entitat de referència en el nostre àmbit d'actuació, oferint una atenció integral centrada en la persona, propera i de qualitat, i apostant per la innovació tecnològica"
- Exercici dels **Valors:** Quins valors ens defineix com a entitat? En aquest exercici van poder participar tots els professionals d'Aspace i el Patronat.
- Els valors de la nostra entitat són: professionalitat, integritat, respecte, excel·lència i creativitat.
- Anàlisi de la situació actual, a través de qüestionaris enviats a referents interns (professionals d'Aspace) i externs (d'altres entitats i institucions referents). Així vam poder detectar un conjunt de Fortaleses i Debilitats de la nostra entitat, així com les Amenaces i Oportunitats que ens ofereix l'entorn.
- Aquesta anàlisi ens ha permès identificar 14 línies estratègiques d'acció que s'agrupen en **5 eixos** generals:

1. **Atenció a la persona i a la família**
2. **Cultura i entitat**
3. **Innovació i recerca**
4. **Comunicació**
5. **Eficàcia i sostenibilitat**



“Un pla estratègic no canvia el futur ... Serveix per orientar esforços en la mateixa direcció, i reduir els riscos de treballar sobre la marxa...”

L'**atenció de qualitat a la persona i a la família**, engegarà projectes per millorar l'adequació dels serveis d'Aspace a les necessitats actuals i futures dels nostres usuaris i famílies, per apropar els serveis als usuaris, fent-los més accessibles i fàcils, i per treballar en la homogeneïtzació i millora continuada dels serveis.

La **cultura d'entitat**, definirà els criteris ètics i de bon govern que serviran per potenciar les bones pràctiques, aconseguir uns equips de treball més compromesos, dinàmics i innovadors, i contribuir a la responsabilitat social, ambiental i econòmica.

Aspace també vol incidir en la **cultura de la innovació**, fomentant la **recerca** i l'aprofitament de les oportunitats tecnològiques.

La **comunicació i visibilitat** de l'entitat és un pilar bàsic d'aquest pla, marcant-nos com a grans objectius la consecució de més impacte i rellevància, i l'increment de la nostra participació en els diferents entorns de salut, social i educació amb la voluntat de ser referents.

El darrer eix, importantíssim per a la **sostenibilitat i l'eficiència** de l'entitat, engloba la gestió i planificació econòmica que ens ha de permetre l'equilibri financer i la millora dels serveis actuals i futurs.

Un pla estratègic no canvia el futur de forma automàtica. Serveix per orientar esforços en la mateixa direcció, coordinar-nos millor i reduir els riscos de treballar "sobre la marxa" i sense cap rumb. Enfoquem-nos!

Escrit per
Equip directiu



20è ANIVERSARI C.T.O. POBLENOU

El passat dia setze de setembre vàrem iniciar l'any de la celebració del vintè aniversari del Centre de Teràpia Ocupacional ASPACE Poblenou. Va ser l'any 1998 quan vàrem començar amb un grup de setze nois/es i cinc professionals. Era un centre nou amb nous reptes i il·lusions per crear un espai on les persones adultes afectades de paràlisi cerebral poguessin desenvolupar el seu potencial tant cognitiu com humà, facilitant-los els recursos, eines i experiències per poder participar plenament en la societat. I així ha estat durant aquests anys.

En aquest camí recorregut hem viscut moltes experiències, hem conviscut amb moltes persones: han passat cent usuaris pel servei; hem conegut a les seves famílies, i també a molts bons professionals: treballadores socials, metges, psicòlegs, fisioterapeutes, logopedes, terapeutes ocupacionals, músic-terapeutes, monitors, auxiliars, personal de neteja.... Tothom ha sigut necessari per a contribuir que el Centre hagi arribat a tenir qualitat humana amb el seu caliu i oferir un servei amb molta professionalitat. Des d'aquí, com a Director del CTO ASPACE Poblenou, envio el meu agraïment a tots ells!

Des d'aquest escrit vull fer un sentit recordatori als nois/es que van compartir un temps amb nosaltres, i enguany ja no hi són: uns pocs perquè van marxar d'aquest món que coneixem; uns quants, perquè van voler conèixer i conèixer amb nous companys en altres centres; i altres usuaris que van anar passant a la Residència. Tots ells ens han deixat una càlida i enriquidora empremta, arran de les vivències que vàrem compartir.

Durant aquests anys, al Centre, hem anat promovent un munt d'activitats i experiències, que aquí seria impossible de detallar.

A tall d'exemple de totes aquestes vivències, vull citar una de les darreres fites aconseguides pels nois/es, que crec que és molt significativa i descriu l'esperit amb què hem volgut treballar. Els usuaris han creat una sèrie de poemes fruit de les seves reflexions personals, que van ser convertits en cançons, presentant-les en públic en diferents concerts, i que també han pogut quedar plasmats en un recomanable llibre titulat "Peces d'un trencaclosques: poemes i cançons entre tots". El proper concert serà el 31 de maig vinent, al Casino de L'Aliança del Poblenou, on esperem que gaudiu de les obres dels nostres nois/es. Aquest concert és una més de les activitats programades amb motiu de la celebració d'aquest vintè aniversari.

Sé que parlo de part de tots els professionals, quan dic que estem molt contents que els nois/es puguin expressar tot allò que tenen a dins, de maneres tan artístiques i haver pogut col·laborar amb ells!

Vull fer arribar la meva profunda admiració i agraïment a tots els usuaris que han format i formen part del Centre, així com a les seves famílies: Gràcies per la vostra confiança!

Des de l'equip de professionals seguim reafirmant avui el nostre compromís de seguir construint i treballant per als nostres estimats usuaris, la seva plena inclusió i potenciar les habilitats de tots per tal de garantir (en la mesura de les nostres possibilitats) la igualtat de drets, llibertat i dignitat, gaudint d'una vida plena. Per a nosaltres, ells són també companys nostres de vida i creixem conjuntament.

Una forta abraçada a tothom, i per molts anys ens puguem seguir retrobant!!



Escrit per
Josep Mauri Canet.
Director tècnic del CTO Poblenou

CONCERT 20è ANIVERSARI DE POBLENOU

Acte de celebració 20è aniversari CTO Poblenou

Concert de poemes
i cançons, inspirat en el llibre
"Peces d'un Trencaclosques.
Poemes i cançons entre tots"
Cançons inèdites del Centre Poblenou



Al CASINO DE L'ALIANÇA
DE POBLENOU

Rambla del Poblenou, 42
Barcelona (xamfrà c. Joncar)

31 de maig
18:00h - 20:30h

Places limitades. Consulteu disponibilitat.

El proper 31 de maig d'enguany celebrem el 20è aniversari del Centre Ocupacional de Poblenou amb un concert de poemes i cançons, inspirat en el llibre "Peces d'un Trencaclosques. Poemes i cançons entre tots" en el que els artistes són els usuaris del centre.

És un acte preparat amb molta il·lusió per tots els nois i noies del centre ja que interpretaran cançons composades per ells i que volen compartir amb tots nosaltres.

Escrit per
La redacció

La tecnologia també hi jugarà un paper fonamental, permetent la participació de tots els usuaris, inclús aquells que tenen més dificultat per expressar-se.

També serà un acte institucional representant el llarg recorregut i trajectòria dels serveis d'atenció a les persones adultes d'Aspace. L'acte està obert a les famílies, professionals, entitats del sector i amics. No cal dir que us hi esperem a tots per poder gaudir d'una tarda plena d'emocions i música.



GALA ARTS ESCÈNIQUES

Era fa tres cursos que vam començar el projecte "Arts escèniques". Volíem barrejar-nos, usuaris i professionals, aprendre els uns dels altres, sortir de les nostres rutines e intentar a través de les arts escèniques expressar-nos i gaudir. Després de tot aquest temps podem dir que hem complert els nostres objectius i que hem compartit vivències, espais, metodologies de treball i les ganes de passar una bona estona. Han participat els nois i noies d'ASPACE Poblenou, ASPACE Badalona i CIM.

Per celebrar tot aquest temps compartit vam decidir fer memòria a través d'una gala de premis de totes les activitats que hem fet. Una Gala amb el poliesportiu del CIM ple a vessar, no hi cabia una agulla, on vàrem poder gaudir d'un tastet de cada taller cooperatiu que s'havia fet als diferents centres.

Al Taller de Festes tradicionals: vam realitzar un cercavila amb un cap gros, en Perucho, i una geganta, La Brida, i uns quants dels nois i noies que es van disfressar de diables per imitar el que succeeix en una festa tradicional.

Al Taller de Música i moviment: vam intentar investigar la reacció que el nostre cos té a través de la música i les arts plàstiques per tal

de motivar de forma sensorial als nois i investigar en un camp on no sempre tenim temps de provar.

Després al Taller d'Improshow, vam provar la part més gamberra del teatre improvisant petites obres de teatre que al moment sorgien de la imaginació dels nostres actors.

També vàrem fer un Taller de Veus, on vam aconseguir donar veu a qui normalment no la té, les persones que no parlen no vol dir que no s'expressin, i a través d'aquest taller vam aconseguir parlar sense paraules i que el so d'una veu incorporés el significat de la expressió que porta implícit.

Finalment vàrem fer un Taller on l'objectiu era fer un Tribut, ara que estan de moda els tributs de bandes, com per exemple Queen, nosaltres van intentar fer el nostre tribut a les nostres bandes preferides en un taller divertit i desenfadat.

Tot aquest temps emplet a aquesta experiència ha estat molt profitós, i concretament la gala va ser una bonica experiència, aquí en podeu veure unes fotos.

Escrit per
Dani Royo
Musicoterapeuta



VISITA DE MANOLO GARCIA

Fa un parell de mesos vàrem tenir una visita molt especial, en Manolo García, sí sí... el Manolo, el de "El último de la fila"... Va ser una visita que es va gestar arrel d'un contacte que vàrem fer quan un bon grup de nois i noies d'Aspace Llar van anar a veure'l en concert al Palau Sant Jordi.

El Manolo Garcia és un cantant que té molts fans, autèntics "fanàtics" de la seva trajectòria musical, de les seves lletres, del seu estil... i com no podia ser d'una altra manera, a Aspace n'hi han uns quants d'aquests.

Tots vam gaudir de la seva presència, del seu bon tracte i predisposició. Vam parlar, vam fer fotos, li vam explicar diferents projectes, i fins i tot en Jordi Viana li va cantar una cançó dedicada a ell. També en Jordi ha volgut deixar la seva empremta a la revista, en forma de carta per al seu ídol.

Escrit per
La redacció

Vam grabar dos vídeos que us encantaran!



JORDI LI CANTA
A MANOLO



Utilitza
un lector
QR del
mòbil per
veure el
vídeo!



MANOLO RECITA EL
POEMA DEL JORDI



Utilitza
un lector
QR del
mòbil per
veure el
vídeo!



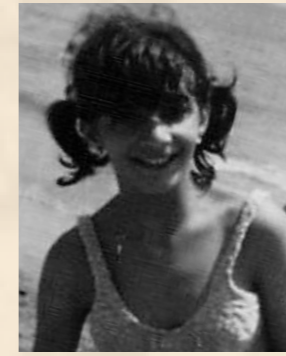
CARTA ABIERTA PARA MANOLO GARCÍA

Desde pequeño el hecho de haber crecido escuchando tu música es un regalo para mí. Ella me da fuerzas para vivir, tus canciones me transmiten todo tipo de emociones y buenas vibraciones. El conocerte en persona era un sueño que ahora se ha hecho realidad, 18 de diciembre de 2018 es una fecha que nunca voy a olvidar.

Haber compuesto mi propia canción para ti me supuso una gran satisfacción y ver que te la había hecho te conmovió y ambos nos dimos un abrazo.

Manolo, gracias por la experiencia que me has hecho vivir, cuando hice el cuadro con las portadas de tus discos enseguida lo quise enmarcar para así un recuerdo tuyo guardar.

Escrit per
Jordi Viana, tu fan número 1.



RAQUEL SOTO Y EL CENTRO PILOTO 1970

Nuestra amiga y colaboradora de la revista, Raquel Soto, quiere compartir de su archivo fotográfico una serie de fotos de su época en la escuela del Centro Piloto en los años 70.

Unas fotos que nos trasladan a lugares del Centro Piloto, como el patio o alguna clase, y donde podemos intuir qué ambiente se respiraba en aquella época. También hay fotos de alguna salida a la playa o al Zoo. En ellas podemos ver en diferentes imágenes a unos jovencísimos Elena Tomas, Anna Martín (gran nadadora...), Mercè Serra, Loli Garrido (sevillana...),

Manolo Almendros, Manolo Otero (que años después trabajó en el FC Barcelona), Antonio Mur (una bestia jugando al fútbol...), Juan Edo, Eugeni Rodenas, Chema Martín, Juan Gázquez, Jordi Cabrera (quien parece que haya hecho un pacto con el diablo, está igual el tío!!), la propia Raquel Soto..., y de trabajadores a una joven Trini Arnau (quien hace un año que se ha jubilado). Agradecer a Raquel este regalo fotográfico que nos ha hecho, y esperamos que las podáis disfrutar, tanto como nosotros lo hicimos al recibirlas. También nos mandó la siguiente introducción que nos sitúa en su momento vital actual.

- Hola Amigos! hace tres años que decidimos cambiar el chip, dejar la vida ajetreada de Barcelona y buscar un nuevo destino. Yo siempre había pensado vivir en el campo, tener un huerto y hacer cerámica, como los hippies de los años 70, bueno, pero eso es una historia para otro día.

Después de buscar por muchos lugares de España y convertirme en una experta en interpretar los anuncios inmobiliarios, y pelearnos con un montón de trabajadores para la reforma, definitivamente nos hemos asentado.

Así que, después de instalarnos y desembalar lo más imprescindible, aún quedaban un montón de cajas llenas de tesoros, toda mi vida empaquetada, papeles, libros, juguetes y ropita de mi hijo, pasadores de pelo, discos maravillosos..., y muchísimas fotos!! Aunque aún me queda mucha tarea para desempaquetar, recolocar, clasificar y archivar, de momento os mando las fotos que he encontrado de ese magnífico periodo de mi vida en la escuela de ASPACE.

Escrit per
Raquel Soto





ENTREVISTA MARC BUIXADERAS

Escrit per
La redacció

Fa unes setmanes gràcies al programa de ràdio Islàndia de RAC 1 vàrem tenir la oportunitat de conèixer-te. En aquell moment vàrem pensar... “En aquest home li hem de fer una entrevista, una revista com la nostra, de referència estatal en el camp de la Paràlisi Cerebral no pot deixar passar aquesta oportunitat...”.

Llavors vàrem començar a investigar, i... oh!! sorpresa, resulta que en el servei de recursos i suport tecnològic d'Aspace, et coneixen. Vaja... el nostre treball de recerca va acabar ràpid, en 15 minuts ja teníem el teu e-mail, és ven cert que tots els camins porten al monòleg ,...perdó, a Roma.

Per veure com ets i conèixer-te millor vam a anar al Podcast i vàrem escoltar l'entrevista que et va fer l'Albert Om, i per posar-te cara i ulls, vàrem fer una altra cerca a Youtube.

Primer deixa'ns felicitar-te, ens vas causar una grata impressió i ens vas semblar una persona molt madura (...“a punt de caure”), realment una persona que “toca de peus a terra” . És cert, creiem que fas una gran feina donant visibilitat al nostre col·lectiu i ajudant a trencar alguns tabús o idees prefixades, que sovint es transmeten de generació en generació, i es crea una mena de veritat absoluta que hem de trencar nosaltres mateixos, per exemple: per què les persones que van amb cadira de rodes, quan van pel carrer i algú es dirigeix amb elles ho fan amb un to alt de veu, (“no som sords, som coixos”), o se'ns parla de manera infantil , o si ens han de dir alguna cosa es dirigeixen a la persona que va al nostra costat...

Be comencem l'entrevista, que som molt dispersos, com pots veure, i ens desviem del nostre objectiu...

1 No sabem si t'ho han dit algun cop, però tens nom de motorista . Qui és Marc Buxaderas?

No, no m'ho han dit mai però me l'apunto pels monòlegs, però d'entrada no tinc perfil de motorista...

2 Com et vas iniciar en el món dels monòlegs?

Vaig començar al dia de reis fent monòlegs per a la família, i un dia el meu pare em va animar a començar a fer monòlegs d'humor sobre la discapacitat, ja que era el que a mi em diferenciava.

3 Com t'inspires per elaborar els guions dels monòlegs?

Totes les experiències que apareixen en els monòlegs són reals, m'han passat a mi, això li afegeix un punt de vivencial que m'ajuda ha reviure-ho mentre ho explico cosa que em facilita molt la feina. Amb el meu pare ens reunim i en parlem llavors elaborem el monòleg.

4 En general en el nostre col·lectiu acostumem a riure molt de nosaltres mateixos, fins i tot en situacions “extremes”, que degut a les nostres dificultats ens toca viure. Creus que la societat que no ha tingut cap mena de relació amb persones amb diversitat funcional, està preparada per aquest tipus d'humor?

Tothom està preparat per riure o somriure. La principal diferència està en quin moment empatitzen. Si tu has estat en contacte amb una persona amb diversitat funcional, empatitzes abans i si no ho fas més tard però penso que la gent sempre empatitza perquè en els guions per exemple toquem temes com els aparcaments per a persones amb mobilitat reduïda i és clar qui no ha aparcat mai en una zona d'aquestes i ho ha fet sense tenir l'acreditació?, tothom, aleshores tothom riu perquè s'hi veuen identificats en aquesta “entremaliadura”.

5 Com definiries la societat actual? Oberta, flexible, empàtica o més aviat carca, tradicional, egocèntrica...

És una societat estranya perquè mentre que una part d'aquesta és sensible i empàtica i respectuosa hi ha una altra part que és més aviat carca i conservadora. Hem de treballar per obrir la ment de les generacions que venen per darrera per tal que les properes generacions de persones amb diverses “discapacitats” siguin inclosos a tot arreu.

6 Tres cites inspiradores. Amb quina et quedes?

- 1- Un somriure és el camí més curt entre dues persones.
- 2- Tot el món somriu en el mateix idioma.
- 3- El somriure. Aquesta és la clau que obre tota porta del cor dels demés.

Amb quedaria amb aquesta, la tercera, perquè de vegades quan entro a les xerrades em miren d'una manera i en sortir em miren d'una altra i penso... “feina feta!!!”

7 Com va l'experiència en la facultat de periodisme en la UAB?

Bé, en procés d'adaptació tot va a un ritme dur però per sort tinc l'ajuda del PIUNE, el servei d'atenció a la diversitat i dels companys de classe a poc a poc.

8 Quins plans de futur tens?

Seguir tirant endavant el projecte perquè em fa molt feliç, continuar fent periodisme en fi continuar fent la tasca.”



“El somriure.
Aquesta és la clau
que obre tota porta
del cor dels demés”



Viure als marges

Possiblement tu també hagi experimentat a la teva vida una sensació d'aïllament. Una sensació de que potser t'és fàcil sentir la inclusió en activitats molt organitzades i estructurades, però després et costa trobar persones per sortir a prendre alguna cosa, anar al cinema o al teatre, que algú contacti amb tu per confiar-te una emoció o una inquietud. Possiblement sentis que ets tu qui acostuma a demanar ajut però ningú te'l demana. Possiblement, a més tampoc siguis acceptat com a ésser sexual amb necessitat d'expressar també aquesta dimensió. Fins i tot, possiblement, hagi sentit alguna vegada la tan mal vista gelosia quan algú s'acosta a la persona que et desperta algun tipus d'interès o ella s'acosta algú, amb el patiment que això genera. Què està passant? Què podem fer?

Tot plegat esdevé la part visible d'un conflicte, així com la manera d'abordar-lo. Definim el conflicte com una situació de disputa o divergència en què hi ha contraposició d'interessos (tangibles), necessitats i/o valors en pugna, i sabem a més que resulta consubstancial a les relacions humanes i ineludible. Tanmateix, per violència entenem la suma d'actituds i comportaments que comporten la negació de la satisfacció de qualsevol necessitat -anhel legítim- d'un subjecte. La classifiquem en tres tipologies: la directa que es defineix com agressió física, psíquica o verbal que produeix un dany en l'altre subjecte; l'estructural que és exercida per les estructures de poder en forma de repartiment desigual dels recursos i exclusió, i encara que hi ha actors responsables no podem identificar-los; i la cultural que és el conjunt de valors i creences que legitimen les altres dues. Si bé la violència és una manera d'abordar el conflicte, hi ha d'altres.

Estem atrapades en un sistema socioeconòmic neoliberal que dona valor a la persona en tant que recurs d'inversió que permeti generar algun tipus de plusvàlua. Per aconseguir-ho necessita dotar-se d'una racionalitat que promogui un estereotip de persona, basat en les virtuts de l'heroi com són valentia, vida solitària i sense responsabilitats, capacitat d'arriscar, fortalesa, amb una autoestima infal·lible, que amagui la vulnerabilitat i, sobre tot, amb capacitat tant productiva com consumidora, a més de superar-se a ella mateixa de forma individualista i competitiva. En aquesta racionalitat productivista, competitiva i

masclista, la diversitat funcional s'esdevé un inconvenient a excloure, en tant que no productiva ni consumidora, ni capaç d'encaixar en els estereotips de persona establerts, cosa que els pot posar en entredit.

Davant d'aquests interessos i valors del sistema, es troba la nostra necessitat de ser valorats, reconeguts, acceptats i estimats, -no malgrat sinó- amb la nostra diversitat funcional. El gruix de reconeixements que rebem fan al·lusió a la nostra suposada capacitat de superació, mentre poques vegades rebem reconeixements relacionats amb les virtuts quotidianes o de la cura com són entrega, cura, responsabilitats familiars, (pre)ocupació per les persones, que són els que permeten a la fi establir vincles

La manera que té el sistema d'abordar el conflicte és generant un consens quant a la validació de l'estereotip i la necessitat tant de semblar-se a ell, com d'allunyar-se de tot allò que no s'hi assembla i deixar-ho als marges. Un abordatge del conflicte des d'una violència estructural i cultural que deixa al marge a les persones amb discapacitat, condentnant-les a més a més al silenci, no fos cas que, si expressem la nostra vulnerabilitat de sentir-nos soles i aïllades, siguem encara més rebutjades.

"La manera que té el sistema d'abordar el conflicte és generant consens..."

Per altra banda, mentre el sistema adopta aquesta estratègia, a nosaltres ens han ensenyat a convertir-nos en una mena de producte a posar al mercat, potenciant i demostrant a qualsevol preu les meves millors qualitats per ser millor alternativa que l'altre, des d'un paradigma competitiu. Així és fàcil experimentar sentiments de gelosia i similars quan, la persona que desitgem "ens compri" posa atenció a un altre. Una gelosia que tendirem a amagar per no ser encara més rebutjats, però que pot fer molt de mal a la persona que la pateix com a la relació que pugui existir entre les dues.

Proposo abordar-ho d'una manera diferent, des del que al paradigma de cultura de pau anomenem provenció del conflicte, consistent en dotar a les parts dels recursos necessaris per abordar-ho de manera positiva i transformadora, i que consta dels següents esglaons:

El primer esglaó és el de coneixement. Potser és el moment d'alliberar-nos dels estereotips i deixar conèixer a l'altre allò que està viu en nosaltres, de manera genuïna, gradual i amb qui realment ho considerem, i malgrat el risc de quedar encara més als marges. Potser és el moment d'atrevir-nos també a explorar la realitat de l'altre si així ens ho permet, de deixar de preguntar-nos -per exemple- si es deu sentir o no cuidada i preguntar-li directament, en tant que sigui important per a nosaltres conèixer què viu en ella i què viu en ella en relació a nosaltres.

Passant al segon esglaó -l'(auto)estima- ens cal per una banda poder identificar amb claredat què hi ha en nosaltres que sumi a les relacions i què hi ha a millorar si és que es pot millorar. És fals el que ens diu aquest sistema de que l'autoestima només depèn de nosaltres mateixes i l'hem de construir de manera individual. L'autoestima es construeix en la relació amb l'altre i el suport mutu.

"Ens cal mirar de generar espais de confiança que permetin expressar-nos les necessitats..."

La confiança és l'esglaó que ve a continuació. Ens cal mirar de generar espais de confiança que permetin expressar-nos les necessitats, emocions i vivències a que ens porta la situació. Ens cal poder demanar a l'altre l'oportunitat de mirar de satisfer també les seves necessitats tot i la nostra diversitat funcional, de tal manera que caiguin a terra els prejudicis i estereotips, i generant una certesa per ambdues parts de que les necessitats seran escoltades i ateses sempre que sigui possible, respectant les limitacions i aprofitant la complementarietat.

Pugem un altre esglaó més de l'escala i ens situem en el de la comunicació. El paradigma de la comunicació no violenta -del que hem parlat en números anteriors- permet expressar sentiments i necessitats d'una manera respectuosa i responsabilitzant-nos de la part que ens toca, així com acollir l'altre i empatitzar. Aposto per comunicar la nostra realitat des d'aquest paradigma, deixant veure les nostres necessitats de reconeixement, d'acceptació, sexoafectiva, fins i tot la nostra gelosia, fent saber alhora a l'altre com em pot ajudar. He fet referència a la violència cultural que perpetua el sistema quan pro-

mou un estereotip de persona complerta, sense aparents necessitats ni vulnerabilitats, o si més no que les amagui, que se les quedi per a ella.

"Aposto per comunicar la nostra realitat des del paradigma de la comunicació efectiva..."

Aposto per comunicar la nostra realitat des del paradigma de comunicació efectiva i no violenta. Deixar veure la nostra necessitat de reconeixement, d'acceptació, sexoafectiva, fins i tot la nostra gelosia i com la relacionem tant amb la nostra inseguretat com amb la nostra història personal. A més podem fer saber com considerem que ens poden ajudar i demanar aquesta ajuda, en tant que la comunicació no violenta permet fer-ho, donant a l'altre la possibilitat de dir "no". Per exemple, m'ajuda que m'expressin sovint allò positiu que aporto a l'altre en la relació o que prenguin de tant en tant la iniciativa de contactar amb mi, de confiar-me les seves inquietuds o, també, fer-me saber allò que les pot incomodar. Plantejar-nos arribar a aquest nivell de transparència ens posa el repte de trobar les paraules per definir el que estem sentint en cada moment, a més de fer que torni a sorgir la por al rebuig, a quedar encara més als marges.

En tot cas tinc alguna experiència que em demostra que això no sempre passa. Potser, de retruc, més persones visiten els marges, descobren com en ells habita una realitat contraposada a la il·lusió efímera de l'estereotip, si acaben quedant i els marges deixen de ser-ho.

T'atreveixes a deixar-te veure i establir vincles reals?



Escrit per **Ismael García Fernández**
/ Escriptor & Coach

www.elracodelismael.cat

DE TOCAR EL PIANO A LA PLASTICIDAD CEREBRAL II

Escrit per **Manuel Martínez
Fernández**

Desde que regresé de Chidana-Cádiz, una ciudad limpia, clara, transparente y con sus gentes agradables y muy familiares, además de practicar, con cierta regularidad, con mi teclado electrónico aprendiendo a tocar canciones con partituras o videos tutoriales de youtube, lo cierto es que me he centrado más en buscar información y profundizar en este tema del cerebro y su plasticidad, viendo también videos y haciendo mis propios apuntes y resúmenes sobre el tema y he encontrado datos muy interesantes.

Resulta que este concepto de plasticidad cerebral no tiene más de 20 o 30 años, y surgió a raíz de unas pruebas en Londres, en las cuales, los científicos vieron que el cerebro de los taxistas tenía más conexiones entre neuronas y más desarrollada la parte del cerebro llamada hipocampo, relacionada con la memoria y orientación espacial, ya que por su trabajo los taxistas se habían aprendido todas las calles, avenidas e itinerarios para saber llevar a los pasajeros a su destino.

Algo parecido detectaron en el cerebro de los músicos, pues tenían más desarrollada la parte de su cerebro que controla el movimiento y precisión de sus manos y dedos.

Gracias a las actuales técnicas de imagen como el escáner o las resonancias magnéticas, ya se puede observar el estado y el cambio del cerebro de una persona viva, tanto si es un cambio de funcionamiento a mejor, o también si el cambio es provocado por la inactividad por falta de motivación o por un deterioro patológico, lo cual provoca que las conexiones se debiliten, desaparezcan y la persona pierda capacidades que antes tenía.

En el caso de los taxistas y músicos vieron un cambio positivo con respecto al cerebro del resto de la población, pues a través de sus respectivas actividades laborales habían desarrollado una mayor capacidad de memoria, de aprendizaje y de precisión motriz. Con estos resultados los científicos advirtieron algo muy importante y que cambiaría el concepto que hasta entonces se tenía del cerebro. Concluyendo que el desarrollo y las capacidades del cerebro NO venían dadas sólo por la genética sino que en gran medida todo era fruto de la estimulación recibida y de la actividad física y mental realizada por la persona.

Se dieron cuenta de que CON LA PRÁCTICA Y CONSTANCIA, TODO EL MUNDO PODÍA DEASARROLLAR HABILIDADES Y MEJORAR LA ESTRUCTURA Y FUNCIONAMIENTO DE SU CEREBRO, EL ÓRGANO MÁS NOBLE QUE TENEMOS. Esto abrió las puertas, no solo para comprender a los cerebros sanos, sino también para ayudar y estimular de forma más eficaz a los que tenían alguna patología... como depresión, esquizofrenia, autismo, párkinson, Alzheimer, o lesiones cerebrales..

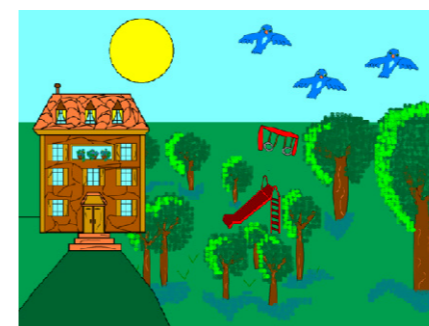
Otra certeza que pudieron constatar fue que LAS PERSONAS PODEMOS APRENDER DURANTE TODA LA VIDA, INCLUSO A EDADES MUY AVANZADAS, de hecho nuestra memoria es como un potente disco duro de ordenador y se estima QUE PODRÍAMOS ESTAR APRENDIENDO Y ALMACENANDO DATOS DURANTE 1.500 AÑOS SIN PARAR. Aunque también es cierto que a mayor edad es necesaria tener una mayor constancia para aprender cosas nuevas.

De hecho, CON CADA COSA NUEVA QUE IMAGINAMOS, HAGAMOS O APRENDAMOS, YA ESTAMOS MODIFICANDO Y AUMENTANANDO LAS CONEXIONES NEURONALES Y LAS CAPACIDADES DEL CEREBRO. Aprender y conseguir nuevos retos es el mejor alimento para mantener un cerebro fuerte, joven y sano, asimismo hace que salgamos de la rutina y mejore la autoestima, la calidad y esperanza de vida. Lo cual, es totalmente opuesto al concepto que se tenía antes, cuando aún se pensaba que solo los niños podían aprender, y que a partir de cierta edad el cerebro dejaba de aprender y empezaba a deteriorarse sin remedio posible.



EL CUADRO MISTERIOSO

Escrit per **Mabel Clavell**



Actualmente se considera que para tener una buena salud, más importante que la dieta es también saber mantener un cuerpo y sobre todo un cerebro sano y activo, a través del ejercicio y del aprendizaje constante, de ahí la frase: SI TU CEREBRO ESTÁ MÁS SANO, TU CUERPO ESTARÁ MÁS SANO... Por ello es importante huir de las rutinas, pues la monotonía hace que la persona no se esfuerce por nada y que finalmente pierda redes neuronales y capacidades casi sin darse cuenta. Para evitar el deterioro cerebral es necesario hacer cosas nuevas. ES DECIR, HAY QUE FORZAR AL CEREBRO A HACER LO QUE AÚN NO SABE HACER.

CONTINUARÁ...

Volem compartir amb tots vosaltres aquest conte que va escriure la nostra companya Mabel i que va guanyar el Pemi Internacional de contes escrits per persones amb diversitat funcional de la Fundació Anade.

La Fundació Anade treballa per la Inclusió sociolaboral, i promou activitats encaminades a aquesta finalitat a través de l'art i la creativitat. Si voleu consultar la web (www.fundacionanade.org), podeu veure les diferents categories (com fotografia, video, arts plàstiques i literària), a les que us podeu presentar, com va fer la Mabel amb el conte "El Cuadro Misterioso" amb el que va guanyar el Premi Literari, no us deixarà indiferents.

Ya había pasado casi un mes desde que la familia Pratt se había trasladado a su nueva casa en las afueras de la ciudad de Boston. Era muy vieja, pero lo bastante grande para todos, constaba de tres pisos. El sol que se filtraba por sus grandes ventanales, iluminaba toda la casa.

Claudia y Tom tenían dos hijos. El mayor, Tommy, tenía 9 años y el más pequeño, Frank de 6. También vivía con ellos la madre de Claudia.

Tres meses después la familia ya estaba instalada, con la casa pintada y arreglada al gusto de los Pratt. Todos ya se habían acostumbrado a vivir en esta nueva casa, los niños tenían un jardín muy grande para jugar e iban a un colegio que les gustaba. El padre trabajaba restaurando cuadros en una galería de arte y Claudia era psicóloga. Hasta la abuela ya se había habituado a su nueva casa. De su habitación no había cambiado nada porque le gustaba cómo estaba decorada y sobre todo un cuadro: en él se veía una casa vieja que se parecía mucho adonde vivían ahora. Del cuadro, le llamaba mucho la atención en especial una escena en la que se veía un señor mayor de rodillas con cara de asustado intentando enterrar una caja en el jardín.

Unos días después, Tommy y Frank mientras jugaban por el jardín encontraron una caja parecida a la del cuadro y rápidamente se la llevaron a su abuela. ¿No era todo muy misterioso? ¿Por qué? ¿En el cuadro había una casa parecida a la que vivían ellos? ¿La caja que Tommy y Frank desenterraron del jardín era la misma que enterraba el señor mayor del cuadro? La abuela dijo a sus nietos que no lo comentaran a sus padres y que era un gran secreto entre los tres. Los niños aceptaron no decirlo nunca. Cuando iban a marchar de la habitación de la abuela, Frank corrió hasta ella y le dijo que se había olvidado de darle un papel que estaba en un sobre junto con la caja, y se marchó con su hermano a jugar.

La abuela se asustó mucho al leer la nota: Por favor, no abrir, o todo empezara de nuevo, pero contigo.

Al día siguiente por la mañana, Frank fue hasta la habitación de la abuela para despertarla, pero cuando le quitó la sábana su abuela no estaba en la cama. Inmediatamente, el niño miró al cuadro y cual fue su sorpresa al ver que la imagen había cambiado: ya no aparecía el señor del cuadro, en su lugar estaba su abuela, de rodillas y con cara de asustada intentando enterrar una caja en el jardín.



EL DOL DEL DOL

Escrit per **La Redacció**

Aquest és un tema que està molt present en el nostra dia a dia, és un procés que hem viscut més d'una vegada amb la pèrdua de bons amics, i que en realitat ningú vol viure. Socialment és un tema tabú, ho amaguem i ni tan sols en volem parlar.

Ja tenim una edat, la majoria estem vorejant el mig segle, uns per sota i altres per sobre, i els nostres pares i familiars són grans i en qualsevol moment ens hi podem trobar fent el dol, com li va passar a un parell de companyes aquest estiu.

Això ens preocupa molt i ens neguiteja. És difícil veure i viure com un pare o una mare va perdent facultats i tu no pots fer-hi res, només acompanyar. Això ens fa sentir impotents i inútils a la vegada. Impotents pel fet de veure que degut a les nostres dificultats físiques, ara que ells necessiten més suport, nosaltres no els hi podem donar, i a la vegada ells se senten malament amb ells mateixos perquè són conscients de que ja no et poden ajudar com abans, i tenen la preocupació de deixar el nostre futur ben lligat, en alguns casos és una obsessió, i a vegades tenim la sensació que fem nosa, no podem ajudar, i se'ns ha de "protegir" fins al final deixant el futur "arreglat".

Tota aquesta situació genera un ambient contaminat i negatiu. Això és la vida, però és dur no poder fer res.

D'aquesta experiència vital, la d'un pare amb demència senil, és el que parla el següent text, escrit per la seva filla i germana d'un dels nostres companys de redacció. És un escrit molt maco i tendre, un bonic record del pare, i que ens ha portat a fer aquestes reflexions amargues.

Salía de su habitación con pasos lentos, cansados, marcados por el dolor que supone arrastrar un cuerpo que apenas conoce y que desde hace tiempo ya no le obedece, se dirige hacia el salón, sin saber qué se va a encontrar, ni a quién... Ahí estaba yo, sentada expectante a su reacción...

En un momento fugaz pero intenso, se detiene delante de mí, con mirada intrigante, escudriñando mi persona, intentando averiguar quién es esa mujer que se ha atrevido a entrar en su casa y trastear con sus cosas. Por unos segundos y en un intento de rescatarle del abismo de sus dudas, le reclamo:

-¡Soy yo!

Esbozo una falsa sonrisa para quitar hierro a la situación, pero no puedo evitar sentir un desagradable cosquilleo, como si se me encogieran las entrañas.

Y es que desde hace algún tiempo, le han robado los recuerdos, solo una mirada vacía deja entrever el laberinto de sus pensamientos, ya no es él, apenas puedo reconocerlo, somos como dos extraños intentando rescatarnos, desconocidos que vagan en espacios en blanco alejándose cada vez más...

De vez en cuando, le tiendo mi mano y viajamos al cementerio de lo vivido, es un lugar gris y solitario, donde la memoria entierra sus tesoros más preciados, lleno de lápidas sin nombre que esconden toda una vida de experiencias y de sabiduría, donde habitan seres sin rostro, que un día fueron ideas, pensamientos, ahora deambulan sin sentido alrededor de un ciprés, tan infinito como marchito del que apenas quedan hojas con deseos incumplidos, pasiones vividas y quizás algún que otro secreto inconfesable.

A lo lejos se divisa la figura de una mujer, de larga cabellera negra, abandonada al viento que parece dar vida a su inmutable silueta, él alarga la mano hacia ella, como intentado atrapar la volátil imagen, de pronto un brillo se enciende en su mirada a la misma vez que se dibuja en su rostro la sonrisa de quien espera encontrarse con alguien que por fin llega, con un tono entusiasta y casi nervioso exclama.

- ¡Mírala, debe estar a punto de llegar a casa!



VIAJE A LO VIVIDO

Escrit per **Rúlex**

Me invade la melancolía y soy incapaz de decirle que ella es la que lo espera a él, paciente y serena desde el día que se fue.

Cojo sus manos doloridas, carentes de agilidad que se dejan llevar junto con las mías y arañamos la tierra hasta que la sangre empieza a brotar de mis dedos, duele mucho, pero lo que más duele es ver cómo deja de escarbar, de luchar contra ese monstruo, que le roba el alma, secuestra sus vivencias que se divierte torturándolo con un adiós lento... sacude las manos en un gesto torpe y tembloroso y murmulla.

-¡Déjalo, estoy cansado!

Vuelvo a disimular que no pasa nada e intento ocultar las heridas, con un impostado optimismo y palabras ahogadas con lágrimas que nacen de dentro y que me salen con un cierto desafino.

-Mañana lo volvemos a intentar.

Caminamos hacia el paseo marítimo, en un intento de rescatar a aquel muchacho que muchos años atrás soñaba con el mar, en perderse envuelto en aquel azul eterno, dejar atrás una dura infancia y que las olas arrastrasen la soledad, cruel compañera en unos tiempos de escasez y tristeza.

Su rostro se empieza a relajar, como si ese olor a sal y la brisa le trajeran algún vago recuerdo de toda una vida atravesando océanos, pisando nuevas tierras cada día, sacrificando sus raíces. Poco a poco comienza a asomarse tímidamente el chico que se sentaba cada tarde frente a la costa y hablaba con su madre. Él sabía que el mar toca el cielo, porque se les ve abrazarse en el horizonte y que navegando estaría mucho más cerca de ella.

Han pasado muchos, muchísimos años, pero en algún lugar del corazón existe un escondite donde ni los monstruos más despiadados pueden acceder, en ese lugar guardó lo que más quería, siendo aún muy niño no dejó que nada ni nadie le arrebatara esos recuerdos.

Persigo los recuerdos, voy detrás de ellos...intentando atraparlos para entregárselos, se los deposito en las manos, pero él alza la vista hacia mí con los ojos vidriosos y me enseña cómo se le escapan de entre los dedos.

-No me rendiré, seguiré en busca de ellos, desafiare la noche donde unas criaturas con aspecto diabólico y vampiresco roban los sueños, devoran la tranquilidad y se alimentan de las emociones, si hace falta, volveré al cementerio de lo vivido y pelearé contra los seres sin rostro.

-¡Pero por favor, espérame!

Seguimos en nuestro viaje, esta vez hacia el noroeste, tierra costera de gran belleza, como si un gran lienzo jugase con los colores, salpicado por pequeñas gotas lluvia que le otorgan ese especial aire bucólico. Tierra de marineros y mariscadores, el tiempo parece detenerse entre redes y barcas ajadas por el uso, de caminos abruptos bendecidos por crucifijos que guardan a sus lugareños de meigas y hechizos.

Amanece...y el sol se cuele entre los árboles, cual hilos de oro caen sobre nosotros, vistiendo el bosque de destellos dorados que se vuelven plata al mezclarse con el rocío, que ruedan como perlas, con tan solo tocarlo, arrastran el olor de la mañana por mi mano, bajando por mi brazo hasta desaparecer.

Nos descalzamos en la orilla y sentimos que la tierra aún guarda sus huellas en la arena, recordamos cuando el manto rojo del atardecer lo envolvía poniendo fin a sus juegos de niño.

Triste por abandonar unos paisajes de ensueño, me levanto y le digo con cierto tono apesadumbrado, mientras le tiendo la mano para levantarse.

-Es hora de volver...

-¿Ya?

Me regala una cálida sonrisa, mientras suelta mis manos dejando caer las suyas inertes sobre su regazo, como si durmiera, se dispone a hacer su último viaje a lo vivido, pero esta vez, yo me quedo aquí...

EL BOLERO HA MUERTO UN POCO



Escrit per Rosa Ortola

Hoy ha muerto un poco el bolero, un viejo reloj ha dejado de funcionar pero su sonido persistirá siempre en nuestras vidas, nos continuarán besando muchos y tendremos historias de amor únicas y bailaremos juntos, muy juntos boleros porque el Bolero nunca morirá mientras haya románticos.

Hoy, mientras me hacía la manicura, una voz se ha apagado para siempre en el lejano y conocido México pero el Bolero nunca morirá. Seguiremos teniendo angustia de no tener el cariño de alguien especial, seguiremos creyendo que solamente una vez nos enamoramos de verdad, esperaremos sinceridad, querremos ser alguien especial para alguien, querremos que no hablen de nosotros para mal, tener una y mil historias de amor verdaderas, seguir recibiendo cartas llenas de cariño y estar encadenados a alguien y que nos acostumbren y pensar qué haríamos si nos desacostumbraran, no querremos que se vaya una barca que se lleve un amor, que nos digan adiós y

que nos escriban bonitas cartas, que nos miren entre luces y sombras, que nos mientan aunque no queramos para vivir una ilusión porqué la vida sin ilusión es triste, que nos deseen felicidad cuando nos dejen aunque no queramos estar solos. Los viejos boleros, casi siempre, hablan de amor y desamor con letras idílicas y trágicas que gustamos escuchar a solas o bailando muy juntos, mejilla contra mejilla, con alguien especial y que nos hablen mientras al oído palabras bonitas que nos hagan sentir bien, al menos mientras dura la canción.

Eso es el Bolero para mí y hoy mientras me tomaba un poleo rápido compartiendo mesa con un señor inglés solitario y que añora su país y la llovizna mojaba la calle, una situación que podría dar pie a la letra de un bolero, para irme a hacer la manicura. Al llegar a casa, después de comer, he encendido la televisión y he oído, entre política, pactos, manifestaciones, violaciones de mujeres y de derechos humanos y demás desastres, que la voz de Lucho Gatica, que no sólo cantó boleros, se ha apagado pero persistirá en nuestros recuerdos gracias a las la tecnología y seguiremos escuchando el reloj marcando las horas porqué el tiempo no se detiene nunca y si se detiene es mala señal.

He tenido mi tarde tranquila con siesta y he terminado el lluvioso día con otro monstruo del cine, que también ha apagado sus candelitas hace tiempo, Charles Chaplin y su película, maravillosa tierna a la par que dura, El gran dictador.

A ritmo de El reloj por Lucho Gatica.

Pego 14 de noviembre de 2018

En realitat no saps gaire com portar-ho, no hi ha un manual d'instruccions per quan es mor un pare. Personalment és una putada que et dona la vida. Hi ha diferents etapes: la primera és la negació, per exemple a mi em va venir la mare i la meva germana i m'ho van dir que el pare s'havia mort, em vaig quedar com "out", no saps si estàs vivint la realitat o és una broma, fins el dia del funeral que vaig veure'l a la caixa, en aquell moment em vaig adonar que realment estava mort i que mai més estaria amb mi.

La segona etapa és la frustració: un sentiment de culpabilitat em va envair al pensar que hagués pogut cuidar-lo millor, i haver estat més al seu costat donant ànims.

Per últim, queda una tercera etapa, l'etapa de conviure amb la realitat, després d'un moment tant dur emocionalment, t'agradaria aturar el temps, però no pots, les hores i els dies passen, i tornen les rutines com si no hagués passat res. La gent continua la seva vida, les botigues obren, els veïns et saluden, però tu no estès bé, no entens com tot continua igual. Això és difícil, és difícil assumir que he de continuar "caminant" per la vida, així com no puc assumir la pèrdua.

Acabo desitjant al pare que estigui molt bé ara, allà on sigui, desitjant que la mare tingui forces per continuar, i continuo pensant que això està mal muntat, que hauríem de marxar tots junts i evitar aquest patiment.

MORIR TOTS A LA VEGADA



Escrit per Sandra Marrugat

Una familia: pare, mare i filles.

Els pares es van casar molt joves. Han fet tota una vida junts, sempre junts...

Van viure un any sense fills i després d'un any de convivència, van anar a buscar un fill i 10 anys després ja n'érem dues, dues nenes.

Una es diu Anna i l'altre es diu Sandra, Jo.

Amb la Sandra la van cagar perquè van tenir problemes amb el metge... però d'això no volia parlar avui, ja ho he fet molt, tota la vida pensant.

Fa uns mesos va morir el meu pare. Primer com que no m'ho creia, i després vaig pensar: "Ja s'ha acabat...", portava molt de temps malalt. Espero que amb el temps ho pugui superar, però no crec, sempre quedarà un buit en el meu cor.

El patiment de les persones que es queden, com explicar-ho? És una cosa que no es pot imaginar, pots comprendre i posar-te a la pell de la persona que ha perdut un conegut, però fins que no ho vius, no ho saps realment.

Obrint camins

MICHAEL SONRÍE es un grupo de cinco admiradores de Michael Jackson sin ánimo de lucro que tiene por objetivo difundir su arte, su mensaje y su labor humanitaria. Para ello se centra especialmente en los niños más desfavorecidos y necesitados, enseñando a través de su música y desarrollando actividades lúdicas, con juegos, festivales y salidas culturales. Michael Sonríe colabora con la Fundación Hospital de Nens de Barcelona, las casas de acogida de niños en riesgo de exclusión social y Cáritas.

MICHAEL SONRÍE



En el año 2009 nos organizamos como grupo y realizamos numerosos actos para rendir tributo y seguir manteniendo vivo el legado artístico de Michael Jackson, siempre con la vocación de dar a conocer la obra de MJ (especialmente a la gente joven). Las actividades que llevamos a cabo son siempre sin ánimo de lucro.

Una de las actividades que más nos enorgullece, es la colaboración que realizamos cada navidad en el Hospital de Nens de Barcelona. En el año 2010 creamos el grupo llamado "Michael Sonríe" con el que cada año en diciembre damos inicio a la campaña navideña del hospital, organizando actividades y juegos para los niños que están en casas de acogida de la fundación, recaudando fondos para la misma y haciendo entrega de juguetes a los niños y obsequiándolos además con algún pequeño detalle siempre relacionado con Michael Jackson. Todo ello lo podemos llevar a cabo gracias al trabajo desinteresado de los fans y a las diferentes empresas (Hard Rock Café Barcelona, Port Aventura, Disney Store, BoPan, etc) que cada año se implican y colaboran con nosotros.

Además gracias a la difusión de los medios de comunicación en ese día tan especial como es el del festival, podemos dar a conocer tanto el legado humanitario de MJ como el maravilloso trabajo que realiza la Fundación Hospital de Nens de Barcelona.

El festival del año 2016 fue un festival totalmente diferente a los que los tenemos acostumbrados, porqué ese año (y con mucho esfuerzo y trabajo durante todo un año por nuestra parte), conseguimos llevarles al parque de atracciones Port Aventura. Ese año fue simplemente espectacular solo por ver la cara de felicidad de los niños que se lo pasaron genial. También agradecer a Autocares Plana por cedernos gratuitamente uno de sus autocares para poder llevarlos y al cocinero Albert Adrià por regalar la merienda a los niños ese día.

Los pasados días 20 y 27 de mayo de 2018, Michael Sonríe pudo llevar a los niños al Teatre Coliseum de Barcelona a ver el espectacular show FOREVER KING OF POP.

Está dedicado (como ya imaginamos que sabéis) a la figura de nuestro ídolo Michael Jackson.

Fueron dos días llenos de ilusión y mucha expectación por ver el espectáculo.

Como grupo de fans de Michael Jackson organizamos eventos para rendir tributo y recordar su legado artístico y humanitario. Desde nuestros inicios hemos organizado cumpleaños, vigiliats, quedadas, así como eventos de corte internacional como el Thrill The World y diversos flashmobs en la ciudad de Barcelona.

Para los que no nos conozcan y quieran saber más de nosotros, aquí os dejo la dirección de nuestro blog: <https://michaelsonrie.wordpress.com/>

También nos podéis seguir en instagram: <https://www.instagram.com/michaelsonrie58/>

Y si nos queréis mandar un mail para contarnos cosas o resolver vuestras dudas sobre Michael Sonríe, la dirección es: michaelsonrie@gmail.com

Un abrazo para tod@s del equipo de Michael Sonríe



Escrit per Rúlex

ENJOY

DOBLE V
DOBLE V
DOBLE V

Si coneixes alguna web interessant o vols compartir alguna aplicació ens ho pots enviar a connexio@aspace.cat

NO MIRES HACIA OTRO LADO

www.youtube.com/watch?v=numjS2esnoE



En aquest link podreu veure un vídeo sobre la campanya "No mires hacia otro lado" que es va fer amb motiu del Dia Mundial de la Paràlisi Cerebral per tal de conscienciar la societat de que totes les persones tenen dret a viure la seva sexualitat. Aquesta campanya pretenia

ampliar el concepte de sexualitat reivindicant que no només es limita a l'erotisme, sinó a tot el que té a veure amb la intimitat de la persona, també pretén donar un toc d'atenció per tal de que es prenguin les mesures adients per cobrir les necessitats de suport de les persones en aquest àmbit.

Silleros Viajeros

www.sillerosviajeros.com

Página web donde podréis encontrar pareja de baile, bueno, información sobre una compañía de danza integrada. El grupo



está compuesto por personas con diferentes capacidades, tanto artísticas como motrices. Acercan al espectador, sin querer, a conceptos como Capacidad, Integración, Accesibilidad e Inclusión, borrando de su mente conceptos como Discapacidad, Rechazo, No accesible, Segregación ...

Mapp4all
App de accesibilidad

Es tracta d'una Aplicació de mòbil gratuïta, que permet saber el grau d'accessibilitat del teixit comercial de Barcelona, i també està previst disposar de la informació d'altres ciutats com Madrid o Nova York.

Actualment hi ha més de 50.000 establiments de Barcelona registrats. Inclou filtres de barreres arquitectòniques, cartes en Braille, menús sense gluten, entre d'altres.

ELS HEREUS D'EN CUIXART

Volem donar la benvinguda a una nova col·laboradora de la revista. Una persona que havia estudiat al Centre pilot, i que des de petita ha estat vinculada a Aspace d'una manera o altra.

Estem molt contents de comptar amb aquesta enamorada de les lletres (Martí, vas crear escola...). Ens regalarà un poema a cada revista. Li hem demanat que es presenti ella mateixa:

Hola!!! Em dic Jessica Bao Perez, però m'agrada més que em diguin Jessi o Jess. Tinc 30 anys, i des que tenia dos i mig, fins als 19, he anat al Centre Pilot Aspace.



M'encanta escriure!! De fet, escric poesies, contes i relats. Fa quatre anys, el 2015, vaig començar a estudiar el grau de Filologia Hispànica, a la UB (Universitat de Barcelona) i he de dir que estic molt contenta, molt feliç i em va bé!!!

I, com m'agrada tant escriure, vaig crear un bloc, on publico les meves poesies, històries, les pel·lícules que m'agraden i molt més!!!! Aquí us deixo l'enllaç, espero que us agradi i el gaudiu. El bloc es diu: ESCRIBO, LUEGO EXISTO <http://blogliterario-jessi.blogspot.com/>

Començo la meva col·laboració amb "Connexió Aspace" amb el següent poema, espero que us agradi.

ESCRIBO LUEGO EXISTO

Entre tú y yo, una distancia tan inmensa como el mar nos separa.

Entre tú y yo, un espacio tan grande como el cielo no nos deja estar juntos, pero nuestros pensamientos siempre vuelan unidos.

Estamos juntos, cada noche, bajo las estrellas y junto al mar.

Estamos juntos, cada vez que nuestras caricias, miradas y besos se encuentran.

Nuestros corazones están felices, cuando se sienten cerca.

Entre tú y yo hay una lejanía como de una gran montaña a otra, pero nuestro amor es más grande que esa lejanía, es más fuerte que esa montaña por eso seguimos juntos porque no hay nada más bonito que quererse siempre.

Entre tú y yo, siempre habrá sentimientos y amor.

Si coneixes alguna web interessant o vols compartir alguna aplicació ens ho pots enviar a connexio@aspace.cat

RECOMANEM

QUIET. Màrius Serra

En aquesta ocasió us volem recomanar una obra de teatre. Una obra basada en un llibre que nosaltres coneixem molt bé, QUIET, de Màrius Serra, a qui varem tenir el plaer d'entrevistar fa uns anys.

Primer va ser un llibre. Després, les lectures en veu alta d'aquest llibre. També la cançó "Els plaers, de Dos en Dos" feta a quatre mans entre el Màrius Serra i el Dani Alegret de "Els amics de les arts" amb la lletra d'un fragment del llibre, i finalment, el relat teatralitzat de la història del Llullu, el fill del Màrius, nascut amb paràlisi cerebral. Un cant a la vida i a la comprensió de nosaltres mateixos des dels reptes que ens imposen els altres.

Si voleu gaudir d'aquesta obra haureu d'estar al cas a la xarxa, ja que van fent funcions de tant en tant. Ho podeu consultar a la web APROPA CULTURA: www.apropacultura.cat



Màrius Serra
Quiet



LA GALERIA DELS QUIETS. Cristina Harster Wanger

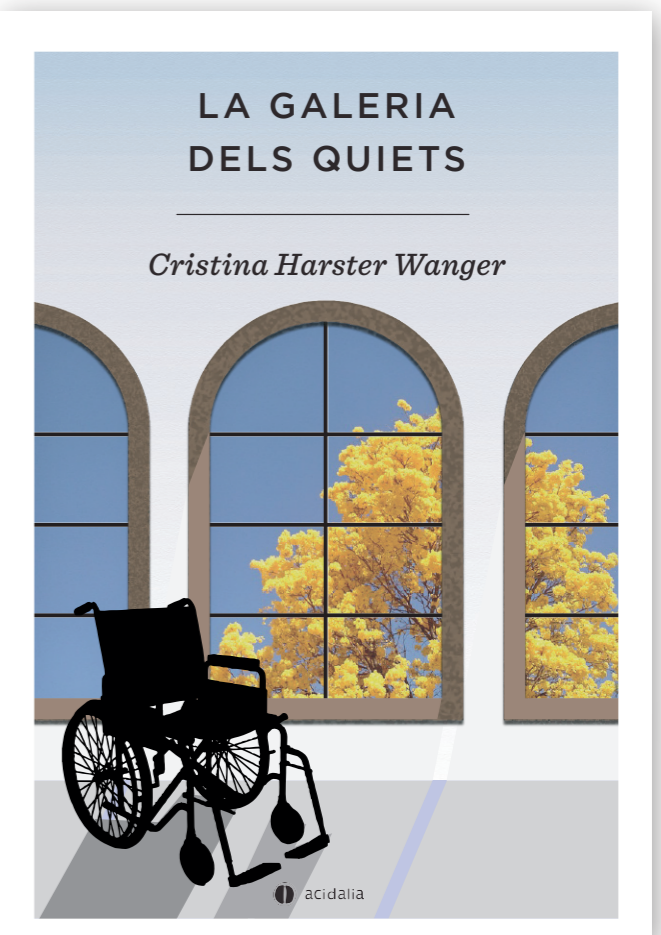
La Cristina va ser una alumna de L'Escola del Centre Pilot fa molts anys. Us presentem el seu primer llibre:

La galeria dels quiets

«Ésser diferent», «ser únic», «deixar petjada» és la il·lusió de tot humà que desembarca a la vida, aquest fenomen estrany que té una durada molt curta en comparació al decorat geològic on desembarca la nostra consciència. Curiosament, quan hom neix amb un tret que el fa diferent dels altres, el que vol és tot el contrari: ser un de més, fondre's en el cromatisme uniforme que t'envolta.

Almenys això és el que li ha passat a l'autora, afectada per una paràlisi cerebral, prou lleu com per permetre-li dur als seus 55 anys una vida quotidiana absolutament independent, prou severa externament com per no haver pogut integrar-se laboralment, més enllà dels «treballs», facilitats sempre per persones properes a ella.

A casa seva sempre la van animar a escriure la seva història per tal que la gent, propensa a jutjar i classificar les persones a primer cop d'ull, s'adonés que dins de la Rosa de Jericó que és un cos malmès hi ha vida, sovint intel·ligent. Però l'ofici de viure l'ha fascinat sempre massa. Fins que al complir el mig segle de vida l'hi va arribar el moment.



LA CONTRA

L'Anna Fornós i Barreras es defineix com una metgessa apassionada de la feina que fa. Li agrada la gent i el seus malestars. Li agrada escoltar i observar la semiologia clínica. L'interessa el començament de la vida i com s'organitza el sistema nerviós i també com es desorganitza per la patologia o la vellesa.

I personalment, com et defineixes?

Sóc una persona treballadora, que poso passió en tot el que faig i crec que aconseguixo motivar als altres. M'agrada escoltar als altres i donar suport. Sé gaudir de petites coses. Crec que he pogut deixar de ser impacient i al llarg del temps m'he tornat més flexible i he pogut gestionar millor les prioritats.

Com va ser la teva entrada a Aspace?

Diria que difícil, per l'encàrrec i la persona a la que havia de substituir. Amb moltes ganes per part meva d'un nou repte. Vaig trobar companys i companys molt propers i d'altres menys facilitadors.

Però jo tenia ganes i sabia molt bé el que havia de fer i volia fer i amb el suport de moltes i molts vaig tirar endavant.

Com t'has sentit al llarg d'aquests anys?

Ara reconfortada amb la feina feta. Segons en quina etapa entrística, el moment de l'ERO va ser molt dur i poc comprès per alguns professionals.

Has viscut moments durs en aquesta etapa, quin aprenentatge en treus?

La certesa de que tot passa i generalment millora, que som capaços de gestionar-ho i de sortir del forat. Que hem de confiar en les persones i que passet a passet et guanyes el respecte de tothom, bé o de quasi tothom.

Has viscut també moments dolços en aquesta vida laboral, vols compartir-ne algun amb nosaltres?

A nivell professional puc dir que en tinc cada dia, tant amb pacients infants com adults i també amb les seves famílies. La clínica sempre és una sorpresa. A nivell més personal, quan vàrem poder recuperar professionals de gran vàlua, que havíem perdut amb l'ERO.

Què et plantejes en aquesta propera i futura etapa de jubilació?

Deixar la pressa enrere, acostumo a ser impacient i ara podré gestionar el temps d'una altra manera, espero ser més mestressa del temps.

Gaudir d'estones per llegir, veure i fer més cultura i dedicar-me al país. Estem en un moment polític convuls i voldria seguir lluitant per seguir en un país a on les llibertats no es vegin compromeses.



Què t'emportes d'Aspace? De les famílies, dels pacients, dels companys de feina, de la Institució?

Experiències de tot tipus, professionals i de vida. Un profund agraïment als infants i joves i a tots els pacients que m'han permès compartir amb ells l'experiència de la seva vida, al CDIAP, a l'escola, a la consulta ambulatoria, als Centres ocupacionals i a la residència. Ells i les companyes i companys professionals, m'han ajudat a ser més pacient, generosa i millor professional i persona.

Ha sigut un espai d'aprenentatge constant, en el que he pogut pensar, compartir, respectar i ser cada vegada més creativa en les actuacions terapèutiques.

Com ha canviat la Paràlisi Cerebral en aquest últims anys. Com és ara clínicament?

Com sabeu la Paràlisi Cerebral comporta trastorn del to, la postura i el moviment i altres patologies afegides. Doncs ara molts dels infants que veiem, presenten una multipatologia o sigui una pluridiscaopacitat.

Ben aviat veiem una desorganització global del sistema nerviós, no sols del nucli motors i per tant la clínica és de trastorn del desenvolupament generalitzat.

La persistència de la patologia prenatal i l'augment de la prematuritat extrema han comportat que la prevalença de la Paràlisi Cerebral es mantingui de manera similar al llarg dels anys.

Moltíssimes gràcies Anna pel teu temps, la teva professionalitat, la teva expertesa, els teus consells i per tenir sempre la porta oberta per a tots nosaltres. Et desitgem de tot cor que sentis felicitat i pau en aquesta nova etapa.

